

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2025-596

10.6.2025

Storebrand Forsikring AS

Ansvar

Tilstrekkelig sikring av basseng – tap av fremtidige avlsinntekter?

Klagers hund druknet i sikredes basseng. Bassenget var sikret med gjerder på 1,5 m, utenom et område på 2,5 m hvor det var en tett tujahekk. Bassenget ikke var synlig fra utsiden av eiendommen. Hunden hadde rømt fra huset til klager og ble funnet død i bassenget. Klager drev med profesjonelt oppdrett og hadde planlagt å bruke hunden til avl. Klager fremmet et erstatningskrav for tap av fremtidige avlsinntekter under sikredes ansvarsforsikring. Ifølge klager var sikrede erstatningsansvarlig fordi bassenget ikke oppfylte kravene til sikring av basseng i plan- og bygningsloven § 28-6 og TEK § 8-3 (4). Det ble vist til at gjerdet rundt bassengområdet ikke gikk helt ned til bakken, og bassenget var kun dekket til med en varmeduk. Foretaket avslo kravet. Som begrunnelse viste foretaket til at klager ikke hadde sannsynliggjort at sikrede hadde handlet uaktsomt. Videre avviste foretaket at klager hadde sannsynliggjort et økonomisk tap, da det var uklart om hunden kunne benyttes til avl. Nemnda kom til at sikrede verken var ansvarlig etter det ulovfestede objektive ansvaret, eller etter skyldansvaret. Under skyldansvaret viste nemnda til at skaderisikoen var begrenset, og at bassenget var godt sikret.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 240 000

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning etter at klagers hund druknet i sikrede badebasseng den 16.8.24.

Klagers hund rømte fra huset til sine fôrverter og ble funnet død i sikredes basseng.

Klager, som driver med kennel, tok kontakt med sikrede via SMS for å fremme krav om erstatning for tap av fremtidige avlsinntekter. Klager fremmet så et erstatningskrav mot sikredes forsikringsforetak der han anførte at sikrede var erstatningsansvarlig fordi bassenget ikke var tilstrekkelig sikret.

Foretaket avslo kravet og anførte at tap av fremtidige avlsinntekter ikke var et tilstrekkelig dokumentert økonomisk tap.

Klager tok så kontakt med foretaket for en ytterligere begrunnelse. Foretaket svarte at klager var lovpålagt å melde tapet til eget foretak først. Videre fastholdt foretaket at det økonomiske tapet ikke var dokumentert.

Deretter engasjerte klager advokat og fremmet et nytt krav om erstatning for tapte avlsinntekter. Foretaket fastholdt avslaget. I begrunnelsen viste foretaket nå også til at klager hadde medvirket til skaden ved å ikke ha tilstrekkelig tilsyn med hunden. I tillegg mente foretaket at klager ikke hadde overholdt sin tapsbegrensningsplikt ved å ikke anskaffe en ny hund.

Klager har i det vesentlige anført at sikrede er erstatningsansvarlig for tap av fremtidig avlsinntekt. Når det gjelder ansvarsgrunnlag, anfører klager at sikrede er erstatningsansvarlig etter det

ulovfestede objektive ansvaret. Klager anfører at høyesterettspraksis tilsier at dersom den skadevoldende tingen eller virksomheten utgjør et stadig fare- og risikomoment av en viss grad, er eieren nærmest til å bære risikoen for skade. Det vises til Rt. 1972 s. 965. Klager anfører at det ikke er omtvistet at bassenget ikke var tilstrekkelig sikret, og sikrede hadde enkle handlingsalternativer. Sikrede kunne lagt et blikktak over bassenget eller tette glippet under gjerdet. Det er ikke rimelig at hundeeier skal ha hunden i bånd til enhver tid, og hundeeier kan ikke forutse hvordan hunden skal opptre i enhver situasjon. Det vises også til at bassenget var tildekket med blikktak dagen etter ulykken. Dette underbygger at sikrede hadde enkle handlingsalternativer.

Videre anfører klager at sikrede er erstatningsansvarlig etter skyldansvaret. Tapet er ikke dekket av sikredes forsikring, og det er derfor tilstrekkelig at sikrede har utvist simpel uaktsomhet, jf. skl. § 4-2 første ledd bokstav a. Klager anfører at bassenget ikke var tilstrekkelig sikret etter pbl. § 28-6 og TEK17 § 8-3 (4). Etter TEK17 § 8-3 (4) skal basseng sikres med «gjerde, overdekking eller tilsvarende avstenging». Bildene av gjerdet fra skadedagen viser at det er en glippe mellom gjerdet som er stort nok til at en mellomstor hund enkelt kan komme seg gjennom. Videre angir TEK17 § 8-3 (4) at inngjerdingen må gå «helt ned til bakken». Bildene viser at dette ikke var tilfellet i saken. TEK17 § 8-3 (4) stiller også krav til at overdekking må være utført av «solide materialer», være «godt festet til forsvarlig fundament» og må «være sikret med lås eller lignende». Klager viser til at det kun var en enkel varmeduk over bassenget. Det er derfor klart at bassenget ikke var sikret med «overdekking» etter TEK17 § 8-3 (4). Klager anfører at det taler for at bassenget ikke var tilstrekkelig sikret etter pbl. § 28-6.

Klager anfører at hun er påført et fremtidig tap av avlsinntekter på kr 240 000. Planen var at hunden skulle pares ved neste løpetid. Det anføres at det er sannsynlig at hunden ville ha fått to valpekull på til sammen åtte valper i løpet av sin levetid. Klager viser til egen statistikk over tidligere kull og statistikk fra Norsk Kennelklubb over hunderasen. Videre har klager fremlagt kjøpekontrakter for fem valper som hun tidligere har solgt.

Klager avviser at hun har brutt sin tapsbegrensningsplikt ved å unnlate å skaffe seg en ny hund. Ventetiden for hundevalper i Norge er lang og ifølge NKK kan ventetiden bli inntil ett år. Videre var den avdøde hunden et resultat av svært omfattende tids- og ressursbruk fra klager. NKK stiller strenge krav til hundens helse for at eier skal få lov til å avle på den. Dersom klager skulle gått til anskaffelse av en ny hund, er det ingen garanti for at det ville vært mulig å avle på den.

Klager avviser også at hun har medvirket til skaden ved å ikke ha tilstrekkelig tilsyn med hunden. Hensikten med båndtvang er å sørge for at hunden «ikke [...] kan jage eller skade husdyr, tamrein eller viltlevende dyr og deres reir, bo eller hi», jf. hundeloven § 6. Videre kan kommunen gi forskrift om at hunder skal holdes i bånd eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet i og i tilknytning til boligområder, jf. hundeloven § 6. Dette er tilfellet for S kommune hvor ulykken fant sted, jf. Forskrift om hundehold, S (FOR-2018-05-15-745) § 5. Klager anfører at det ikke kreves at hunden skal være i bånd eller under tilsyn hele tiden. Avgjørende er om hundeholders tilsyn har «sikre[t] trygghet for hunden [...] ved å holde hunden under forsvarlig tilsyn [...]», jf. hundeloven § 3 første ledd bokstav c. Hunder handler på instinkt og det er ikke rimelig å kreve at hundeholder forutser hvordan hunden oppfører seg i enhver situasjon. I denne saken hadde fôrvert vært ute på morgentur med hund og baby. Da de kom tilbake til huset, skulle fôrvert skifte bleie på babyen. Da fôrvert var ferdig med bleieskiftet et par minutter senere, hadde hunden klart å komme seg ut av huset. Hvordan dette skjedde er uklart.

Videre avviser klager at hun får en urimelig fordel ved å motta erstatning for tapte avlsinntekter dersom man ved anskaffelse av en ny hund kan oppnå samme inntekt. Det er for tiden lang ventetid på hundevalper i Norge, og det stilles strenge krav til å drive avl på rasen. Klagers hund

var godkjent for å avles på av bulldogklubben. Grunnet avl og genetikk kan det ikke fremskaffes en ny hund med tilsvarende gener, og det er ingen garanti for at anskaffelse av en ny engelsk bulldog i fremtiden vil gi samme resultat.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at klager ikke har krav på erstatning for tap av fremtidige avlsinntekter. Når det gjelder ansvarsgrunnlaget, avviser foretaket at det gjelder et objektivt erstatningsansvar for skader i basseng. Saken må derfor vurderes ut fra skl. § 4-2, og spørsmålet er om sikrede har utvist grov uaktsomhet. Foretaket avviser at sikrede har handlet grovt uaktsomt. Hunden har ikke blitt observert på sikredes eiendom tidligere, og det forelå båndtvang på skadetidspunktet. Hundeeier overholdt ikke båndtvangen på skadedagen. Foretaket avviser at sikrede har opptrådt uaktsomt og medvirket til at hunden druknet i bassenget. Kravene til sikring av basseng fremgår av pbl. § 28-6, jf. TEK17 § 8-3 (4). Foretaket anfører at bassenget var tilstrekkelig sikret med inngjerding og hekk. Bassenget er sikret med et 1,5 m høyt gjerde rundt hageanlegget med unntak av en lengde som grenser til en 2,4 m høy tujahekk. Foretaket anfører at sikredes bassengområde var sikret i tråd med pbl. § 28-6. Det avvises derfor at sikrede har handlet uaktsomt, og i alle tilfeller har ikke sikrede handlet grovt uaktsomt.

Videre avviser foretaket at klager har dokumentert sitt økonomiske tap tilstrekkelig. Klager har opplyst at man ikke vet om hunden er helsemessig og fysisk i stand til å avles på før det har gått 1,5–2 år. Den avdøde hunden var ett år og ni måneder ved skadetilfellet. Dette innebærer at det fremstår som usikkert om hunden faktisk kunne benyttes til avl. Følgelig foreligger det ikke sannsynlighetsovervekt for at klager har hatt et økonomisk tap utover hundens verdi.

For det tilfellet at hunden kunne benyttes til avl, anfører foretaket at det kun foreligger en forsinkelse i inntjeningen. Klagers tapsbegrensningsplikt innebærer at ny hund bør anskaffes så fort det lar seg gjøre. Foretaket anfører at korrekt erstatningsberegning er renter tilsvarende forsinkelsen på inntektene. Det er opplyst fra klager at det kan ta inntil ett år å finne en valp. På død tidspunktet var hunden ett år og ni måneder. Dette innebærer en forsinkelse på i underkant av tre år. Hvis en gjennomsnittlig bankinnskudsrente er på 2,76 %, legger foretaket til grunn en rentesats på 2,76 % på kr 100 000. Dette gir en erstatning på underkant av kr 10 000.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet i saken er om klager har krav på erstatning for tap av fremtidige avlsinntekter.

Nemnda slutter seg her til sekretariatets begrunnelse:

For at erstatningsansvar skal foreligge må tre kumulative vilkår være oppfylt. Det må foreligge et ansvarsgrunnlag, det må ha oppstått et økonomisk tap og det må være årsakssammenheng mellom det anført ansvarsbetingende forhold (ansvarsgrunnlaget) og det økonomiske tapet. I henhold til alminnelige erstatningsrettslige prinsipper påhviler det kravstiller, altså klager, å sannsynliggjøre kravet så vel faktisk som rettslig. Eventuell tvil vil gå ut over den som har bevisbyrden.

I det videre vil sekretariatet først vurdere om det foreligger et ansvarsgrunnlag. Klager har anført to ansvarsgrunnlag. For det første, anfører klager at sikrede er erstatningsansvarlig etter det ulovfestede objektive ansvaret. For det andre, anføres det at sikrede er erstatningsansvarlig etter skyldansvaret.

Er sikrede erstatningsansvarlig etter det ulovfestede objektive ansvaret?

Det ulovfestede objektive ansvaret er utviklet gjennom rettspraksis. I vurderingen av om skadevolder skal idømmes et objektivt erstatningsansvar, legges det vekt på den påståtte skadevolders tilknytning til risikomomentet og om risikoen er stadig, typisk og ekstraordinær. Som illustrasjon på vurderingen, kan det ses hen til Rt. 1939 s. 766 og Rt. 1972 s. 965. Førstnevnte sak gjaldt om gårdeier kunne holdes erstatningsansvarlig for en skade voldt ved at en gesims falt ned på en fotgjenger. Høyesterett påla gårdeier objektivt erstatningsansvar under henvisning til følgende:

[...] Etter min oppfatning er erstatningsplikten i et forhold som det foreliggende ikke avhengig av hvorvidt eieren kan bebreides uaktsomhet med hensyn til tilsyn og kontroll av eiendommen. Selv med det beste tilsyn og den største påpasselighet fra en eiers side må det regnes med den mulighet at deler av en gesims av konstruksjon og materialer som den omhandlede kan falle ned, og hvor eiendommen som her ligger til almindelig beferdet sted, må eieren videre regne med at en sådan nedstyrting lett kan medføre ulykke. En gesims som den foreliggende representerer et særpreget og ekstraordinært faremoment ved bygningen Enten nedstyrtingen da skyldes mangelful eller opførelse eller som her ordinær forringelse i tidens løp, tilsier en rimelig avveining av alle interesser etter min oppfatning at bygningens eier må ansees nærmere til å stå risikoen, altså bære den skade nedstyrtningen forårsaker, enn den tilfeldig forulykkede utenforstående tredjemann. [...]

Videre gjaldt Rt. 1972 s. 965 erstatningsansvar for gårdeier etter at en takstein hadde falt ned i hodet på en fotgjenger. Retten påla gårdeier objektivt erstatningsansvar og viste til følgende:

Jeg legger i faktisk henseende til grunn, som lagmannsretten, at det var den ytterste mønepanne i den ene grad mot gaten som falt ned, og at stenen som var slitt, var sprukket i spikerhullet.

Et tak hvor man har en nedhellende grad hvor mønepanner er festet til underlaget, hver med en spiker, frembyr i seg selv et faremoment. Dette øker dersom taket ikke, og det var ikke tilfellet her, er forsynt med snøfangere som kan stoppe taksten som løsner fra underlaget. Jeg må bygge på at man ikke selv med vanlig aktsomhet ved tilsynet og vedlikeholdet av taket kan gardere seg mot at stenene sprekker eller bringes ut av stilling og løsner På grunn av de forskjellige påkjenninger et slikt taktekke er utsatt for. Det foreligger således i et tilfelle som dette etter min oppfatning en betydelig risiko for at sten kan falle ned fra taket og ned på gaten.

I tillegg til de momenter jeg her har nevnt, peker jeg på at eiendommen ligger til den sterkt beferdede Sannerгатen, slik at muligheten for at nedfallende sten skal ramme forbipasserende og på grunn av sin fart og tyngde anrette skade, blir betydelig

Under disse omstendigheter knytter det seg til denne bygning et slikt særpreget og ekstraordinært faremoment at gårdeieren uten hensyn til skyld må betale erstatning for den skade som oppstår når disse risikomomenter i det konkrete tilfellet manifesterer seg. Gårdens eier, som for en meget billig premie kan dekke sitt tap gjennom en ansvarsforsikring, er etter min oppfatning nærmere til å bære de økonomiske følger av en slik ulykke enn den tilfeldig forbipasserende som rammes. Jeg legger ved min vurdering på dette punkt vekt På at gårdeieren ved tilsyn og vedlikehold av taket har muligheter for å forminske risikoen og dermed for å forebygge skader

Sekretariatet forstår dommene slik at gesimsen og mønepannen utgjorde en ekstraordinær risiko. I tillegg var bygningene på sterkt beferdede steder. Ut fra en risikoavveining var det derfor rimelig at gårdeier skulle pålegges et objektivt erstatningsansvar.

At risikoen må være ekstraordinær innebærer at skadeevnen går utover det omverdenen representert ved skadelidte må tåle, jf. Nygaard *Skade og ansvar* på s. 266. Nygaard bruker Rt. 1939 s. 766 som illustrasjon for dette poenget. Nygaard viser til at fotgjengere må regne med å bli skadet på en rekke ulike måter, skli, bli påkjørt eller lignende. Disse risikomomentene er del av de alminnelige og påregnelige risikoer man står overfor som fotgjenger i hverdagen. Men at en gesims faller i hodet på en er et risikomoment som strekker seg ut over det en må regne med. Skadelidte bør derfor ha vern mot slike skader.

I vår sak fremstår ikke risikoen for skade som ekstraordinær fra skadelidtes ståsted. Bassenget er i en privat hage og hagen er inngjerdet. Videre ser det ut som at bassenget ikke er synlig fra gaten, da plankene i gjerdet er lagt tett. Et basseng utgjør også en påregnelig risiko fra skadelidtes ståsted. Folk vet at et basseng innebærer en risiko for skader, og kan handle ut fra denne risikoen. Risikoen er derfor ikke sammenlignbar med en situasjon hvor en takstein plutselig faller ned mens man går på gaten. Sekretariatet mener derfor at sikrede ikke kan pålegges et objektivt ansvar for skader som skjer i bassenget.

Er sikrede erstatningsansvarlig etter skyldansvaret?

Deretter må det undersøkes om det er grunnlag for å pålegge sikrede skyldansvar.

Innledningsvis vil sekretariatet bemerke at partene er uenige om hvilket skyldkrav som skal legges til grunn for vurderingen. Foretaket anfører at skyldkravet er grov uaktsomhet under henvisning til skl. § 4-2. Bestemmelsen gjelder imidlertid for skade som er dekket av skadelidtes forsikring. Klager krever dekning for tap av fremtidige avlsinntekter, og sekretariatet forstår det slik at tapet ikke er dekket av klagers forsikring.

Følgelig er det tilstrekkelig at sikrede har utvist alminnelig uaktsomhet for at sikrede skal være erstatningsansvarlig.

Etter alminnelige erstatningsrettslige regler beror uaktsomhetsvurderingen på om skadevolder kunne og burde reagert på risikoen for skade. Dette er en todelt vurdering. For det første, må det finnes en alternativ handling som skadevolder kunne ha gjennomført for å hindre at skaden oppstod. For det andre, må risikoen for skade ha vært så stor at skadevolder hadde en oppfordring til å gjennomføre den alternative handlingen.

Et sentralt moment i aktsomhetsvurderingen, er om skadevolder har handlet i strid med en lovregel eller norm på det aktuelle livsområdet. Partene er enige om at det må tas utgangspunkt i plan- og bygningsloven § 28-6 og teknisk forskrift 17 i vurderingen av om sikrede har handlet uaktsomt.

Plan- og bygningsloven § 28-6 angir følgende om sikring av basseng:

Basseng og brønn skal til enhver tid være sikret slik at personer hindres fra å falle i dem. Brønn eller dam som antas å medføre særlig fare for barn, kan kommunen pålegge gjenfylt eller sikret på annen måte innen en fastsatt frist. Kommunen kan ikke pålegge gjenfylling dersom brønn eller dam er påkrevd av hensyn til vannforsyning eller overvannshåndtering. Dammer som faller inn under vannressursloven, skal sikres etter reglene i vannressursloven.

Grunneieren er ansvarlig for at anlegg er sikret som nevnt i første ledd. Er grunnen bortleid mer enn to år, påhviler ansvaret leieren eller festeren. Blir anleggene bare brukt av noen som ikke er ansvarlig etter foranstående regler, påhviler ansvaret brukeren.

Departementet kan gi forskrifter med krav til sikkerhetsnivå og sikringstiltak for basseng, brønn og dam

Videre angir TEK17 § 8-3 (4) at basseng, brønn eller lignende i uteoppholdsarealer skal sikres med gjerde, overdekking eller tilsvarende avstenging for å hindre at personer faller i dem. I veilederen til bestemmelsen står det at god sikring oppnås når gjerde rundt dammen går helt ned til bakken, er 1,5 meter høyt og har solid fundament. Videre angis det følgende under preaksepterte ytelser:

1. Gjerde rundt basseng, brønn eller lignende må utformes slik at det ikke er mulig for barn å kripe under, gjennom eller klatre over det.
2. Port eller grind må ha solid lås eller annen lukningsanordning.
3. Overdekking eller overbygging av basseng, brønn eller lignende må være utført av solide materialer og være godt festet til forsvarlig fundament.
4. Overdekking må være sikret med lås eller liknende for å unngå at overdekkingen fjernes av barn eller uvedkommende.

Når man leser pbl. § 28-6 i sammenheng med kravene i TEK17 § 8-3 (4), fremstår det som at formålet med reglene om bassengsikring er å hindre at personer, og særlig barn, skader seg i basseng. Pbl. § 26-8 første ledd viser til at bassenget må være sikret slik at 'personer hindres fra å falle i dem'. Videre angir TEK17 § 8-3 (2) at bassenget skal sikres med gjerde, overdekking eller tilsvarende avstengning for 'å hindre at personer faller i dem'. Reglene kan ikke forstås slik at eier også plikter å hindre husdyr fra å komme seg inn til bassengområdet. Dette kan ses i sammenheng med at husdyr er eierens ansvar, og dyr handler etter egne instinkter. Ettersom vår sak ikke gjelder en personskafe, kan det problematiseres om reglene i pbl. § 28-6 og TEK17 egentlig er en passende norm for uaktsomhetsvurderingen. Sekretariatet vil likevel knytte noen kommentarer til bestemmelsene, da partene har fokusert på disse reglene.

Som nevnt angir TEK17 § 8-3 (4) at basseng skal sikres med gjerde, overdekking eller tilsvarende avstengning for å hindre at personer faller i dem. Ifølge veilederen oppnås god sikring når gjerdet går helt ned til bakken. I lys av formålet med reglene, kan kravet imidlertid ikke tolkes helt bokstavelig. Det avgjørende må være om gjerdet er tilstrekkelig for å hindre at barn kommer seg inn til bassenget. En slik tolkning underbygges også av punkt 1 i de preaksepterte ytelsene, hvor det står at gjerdet må utformes slik at barn ikke kan kripe under, gjennom eller klatre over det.

Sekretariatet har forstått det slik at bassenget var sikret med gjerder på 1,5 m utenom et område på 2,5 m, hvor det var tujahekk. Bildene viser at tujahekken var tett. Sekretariatet legger til grunn at barn ikke klarer å komme seg gjennom hekken og inn til bassenget. Tujahekken må derfor anses som tilstrekkelig sikring.

Når det gjelder gjerdet, viser bildene at det er en glipp mellom gjerdet og bakken. Det fremstår som at det største mellomrommet er på bildet hvor det er lagt brostein foran hekken. Ut fra bildene ser det imidlertid ut som at det er en liten skråning og flere steiner på utsiden av gjerdet. Sekretariatet anser det derfor som tvilsomt om et barn kan komme seg under gjerdet til bassenget. Som nevnt har kravstiller bevisbyrden, og tvilen går derfor utover klager. Følgelig har ikke klager sannsynliggjort at sikrede har brutt kravene til sikring av basseng i TEK17 § 8-3 (4).

Deretter må det tas hensyn til om sikrede kunne og burde handlet annerledes ut fra risikoen for skade i bassenget.

På den ene siden, innebærer et basseng en risiko for skader og drukning. Når det er fare for alvorlige skader, tilsier det at eieren har en særlig oppfordring til å sikre området. Videre kunne bassenget ha vært sikret bedre ved at eier eksempelvis la et solid dekke over bassenget. Dette er en enkel alternativ handlemåte som ville ha redusert risikoen for skade.

Samtidig fremstod ikke risikoen for skade som særlig stor. Bassengområdet fremstår som godt sikret. Området var gjerdet inn på tre sider, og på den siste siden var det en tett tjuhekk. Som nevnt fremstår det som tvilsomt at uvedkommende skulle klare å komme seg under gjerdet og inn til bassengområdet. Det fremstår heller ikke som særlig sannsynlig at noen skulle prøve å ta seg inn til bassengområdet, da bassenget ikke var synlig fra utsiden av eiendommen. Risikoen for skade taler derfor mot at sikrede burde handlet annerledes for å avverge skaden.

Videre kan det bemerkes at uaktsomheten må knytte seg til skadefølgen, altså at hunden druknet. I utgangspunktet må sikrede kunne forvente at hundeeier eller hundepasser passer på hunden, og at hunden ikke går inn i andres hager. Det er heller ingen opplysninger i saken som tilsier at hunden tidligere hadde kommet seg inn til bassengområdet. Dette taler mot at bassengeier burde ha sikret bassengområdet bedre.

I lys av den begrensede skaderisikoen, og at bassenget var godt sikret, har sekretariatet kommet til at bassengeier ikke kan klandres for skaden. Ettersom bassengeier ikke har opptrådt uaktsomt, foreligger det ikke et ansvarsgrunnlag. Klager har derfor ikke krav på erstatning.

Etter dette har vi kommet til at klagen ikke kan føre frem.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Trine Vøien (bransjerepresentant) og Hege Sundby (forbrukerrepresentant).